

НАСТІЛЬНА
ГРА

БОНУС

ЗАХОДИВІ
ЗАВДАННЯ ДЛЯ
МЕНЕ

ТАМ, ДЕ МИ НЕ БУВ...
Вулиця 8 (99)

Сенегал
Незабутні пригоди
у пошуках ГОЛОСНОГО

Щоб розкрити таємниці Дружболандії та стати її Вартовим, тобі знадобляться спеціальні КЛЮЧІ. Ось вони:

-Що, Бобошко, хочеш гуляти? Величезний чорний пес на знак згоди гавкнув, і Яша погладив його по голові:

– Я теж хочу, але не можна. Поглянь, який буревій!

Сидячи на широкому підвіконні в дідусевому домі, Яша дивився у вікно.

Тепер і Бобошка долучився до нього. Хлопчик і пес спостерігали, як за вікном лив дощ, а вітер здіймав у повітря пил, сміття, листя, гілля та гнув дерева. Негода вирувала вже два дні. Учора був навіть град. Яша вперше побачив такі величезні градини – завбільшки з перепелине яйце.

Узагалі-то, хлопчик зовсім інакше мріяв провести час у дідуся. Цього разу він приїхав без вірних друзів-вартових, зате на нього очікувала радісна зустріч із дядьком Петром. У планах було допомогти зібрати врожай, підготувати вулики до зими, сходити в похід, порибалити на озері, але буревій став на заваді.

– Ну й вітер розгулявся, – сказав дядько Петро, увійшовши в дім разом із дідусем.

Ще вчора до початку грози вони встановили біля вуликів вітрозакисні щити, тому тепер ходили їх перевірити.

– Як там щити? – запитав Яша.

– Чудово! – відповів дідусь, струшуючи біля порогу мокру накидку. – Петро так добре їх закріпив, що й ураган витримають. Добре, що ми встигли зібрати яблука та груші, а то б зараз усе лежало на землі. Ох і вітрисько!

– Еге ж, штормить добряче, вузлів 45, не менше! – підтвердив дядько Петро, теж знімаючи накидку й чоботи. – Довелося й паркан трохи зміцнити. Заодно зайшли до сусідки Марії Петрівни, хотіли дізнатися, чи не потрібна допомога. Усе-таки одна живе.

– Добре, що зайшли, – сказав дідусь, підходячи ближче до печі. – У неї там дерево

впало прямо на собачу будку. Полкан не міг вибратися, скавучав, а вона стояла й плакала. Коли дерево забрали, Полкан так до нас притиснувся... Перелякався бідолашний.

– Ви так замерзли, промокли, ходімо на кухню! – турботливо сказав Яша, зісаючи з підвіконня. – Я заварив чай і накрити на стіл.

Під час обіду хлопчик запитав:

– Дядьку Петре, а ви на морі потрапляли під таку бурю? Страшно було?

– На морі це називається шторм. Авжеж, не раз потрапляв, хвилі були дуже високі, до 10 метрів. Проте це ще не найсильніший шторм, десь 9 балів. Бувають і сильніші. Звісно, під час такої негоди небезпечно перебувати в морі. До речі, ти знаєш, що не тільки штормовий, а й ходовий вітер не завжди тишить?

– Як так може бути? Адже зазвичай бажать ходового вітру! – здивувався Яша.

– Коли в XV столітті кораблі Колумба вирушили шукати шлях до Індії, мало хто з моряків вірив в успіх. Вони два місяці прямували на південний захід, а довкола були тільки незнайомі води Атлантичного океану. Та ось їх спіткала ще одна несподіванка: подув свіжий ходовий вітер, який не вщухав тиждень, два, три... Моряки ніколи не мали справи з таким вітром, вони звикли, що на їхній батьківщині напрямом вітру часто змінюється. Налякані мореплавці думали тільки про одне: як їм доведеться повертатися? Адже вони подорожували вітрильниками, і,

щоб потім дістатися додому, їм необхідно, аби вітер дув у протилежний бік. Так моряки дізналися про постійні вітри, які дмуть біля екватора. А називаються вони пасатами. Пізніше їх добре дослідили, і купці з неабияким успіхом ними послуговувалися, тому їх назвали «торговими вітрами».

– Як цікаво! – хлопчик завжди любив слухати морські розповіді дядька Петра. – А розкажіть ще про вітри й про ваші пригоди! Вони ж у вас були?

– Звісно, були. Одного разу ми потрапили в страшенний шторм біля берегів Сенегалу. Я тоді вперше побачив, як мій капітан молився. Це довга історія, тож уможується зручніше, я тобі її розповім...

Вечоріло. За вікном і далі шумів вітер, але в оселі було тепло й затишно. Яша слухав сенегальські історії й думав: «Як добре, що...

**ПРИГОДИ В ПОШУКАХ
ГОЛОВНОГО
тривають!**

Одного разу
ми потрапили
в страшенний
шторм...

Senegal СЕНЕГАЛ

Сенегал – країна на заході Африки. За основною версією, таку назву вона дістала завдяки одно-именній річці Сенегал, яка розділяє її з іншою державою – Мавританією. Назва ріки пов'язана з племенем сенега, що мешкало на її берегах.

ЛЕВ І БАОБАБ

На гербі Сенегалу вони зображені поруч, однак, на жаль, левів у країні майже не залишилося. Зате масивних баобабів дуже багато! Дерева тут охороняють, не вирубують і навіть забороняють людям залазити на них без спеціального дозволу. Баобаб – справжня «діжка з водою»: у сезон дощів він збирає вологу в стовбурі, використовуючи її під час посухи. Це добре знають слони, тому живляться соковитою деревиною, втамовуючи спрагу.

Пустеля Ломпул

СЕНЕГАЛЬСЬКИЙ КАЛЕЙДОСКОП

Сенегал різнобарвний, як візерунки в калейдоскопі. Помаранчевий пісок пустелі Ломпул змінюють сині води Атлантичного океану та зелені мангрові хащі. Тут можна побачити червоні заходи сонця й гори білої іскристої солі, золотисту солому на круглих хижках і рожеву воду озера Ретба. До них додаються різнобарвне вбрання сенегальських жінок і різнокольорові човни на пляжах. Одна яскрава картинка змінює іншу: сенегальський калейдоскоп нескінченний!

МУШЛЕВИЙ ОСТРІВ

Місто Жоаль-Фадіут доволі незвичайне. Та частина, що зветься Жоаль, розташована на материк, на узбережжі океану. А до іншої частини, Фадіут, можна потрапити, пройшовши 500 метрів дерев'яним мостом. Це – справжній острів мушель. З давніх-давен люди добувають тут різних молюсків: м'ясо вибирають, а мушлі викидають. За сотні років з них утворився цілий острів: мул, земля й пісок скріпили мушлі. Згодом тут з'явилася рослинність. З мушель, змішаних із цементом, люди побудували будинки й заселили новий острів. Його жителі ходять «хрусткими» вулицями й далі ловлять молюсків, тому острів завжди збільшується!

ПЕЛІКАНИ ТА БАКЛАНИ

У парку Джудж багато озер і боліт, тому ці місця вподобали для зимування понад три мільйони водоплавних птахів. Серед них – найбільше пеліканів і бакланів. Перелетівши через спекотну Сахару, птахи з радісними криками опускаються на воду. На декілька місяців ці місця стануть їхньою домівкою, у якій є вода та їжа, а їдять пелікани чимало, інколи до 2 кг риби на день!

«АРАХІСОВА» РЕСПУБЛІКА

Майже половина родючих земель у країні засаджена арахісом. Його продають в інші країни, але й самі сенегальці люблять додавати пасту із «земляного горіха» до багатьох страв.

ХАРМАТАН

Вітри в Сенегалі середньої сили, але від листопада до квітня із Сахари приходить сухий пиловий вітер харматан. Інколи він набуває такої сили, що люди накриваються платками, щоб поїсти. Буває й так, що вітер перетворюється на справжнісіньку пилову бурю! Зате в літній сезон вітри з океану приносять дощові хмари. Тоді потріскана земля нарешті наповнюється вологою.

СТЕЖ ЗА НОГАМИ

У кожній країні свої звичаї. У Сенегалі часто їдять, сидячи на підлозі, але при цьому потрібно стежити, щоб стопи ніг не були спрямовані в чийсь бік. Це прояв зневаги, тому сидіти віддають перевагу по-турецьки, підібгавши ноги під себе.

ЩО ЛЮБЛЯТЬ СЕНЕГАЛЬЦІ?

Люблять футбол.

Босоногі юнаки та хлоп'ята ганяють м'яча на всіх вільних вулицях та пустирях. Крім того, на міських вулицях є апарати для настільного футболу – улюбленої дитячої розваги.

Люблять вітатися одне з одним, до того ж під час кожної зустрічі, навіть якщо протягом дня бачаться не раз!

Люблять і готують ндамбу – зварені на бульйоні сочевицю, квасолю й горох із гострим перцем чилі, цибулею, часником, томатною пастою та спеціями. Найчастіше ндамбу намазують на свіжий хрумкий багет. Виходить бобовий сандвіч.

Люблять пити дуже солодкий чай із м'яти, імбирний сік «жанжамбр» і густий, солодкий, червоний сік «буйє» з плодів баобаба.

Люблять займатися спортом. Для цього в містах обладнано багато вуличних тренажерів і баскетбольних майданчиків, доступних для будь-кого.

Зелений мис – найзахідніша точка не тільки Сенегалу, а й усієї Африки. Тут розташована столиця країни – Дакар – велике сучасне місто. Щоправда, це в центрі сучасне, а життя на околицях зовсім інше. Тут і будинки бідніші, і дороги гірші, і людей більше, і сміття довкола чимало. Улюблений транспорт – старі деренкотючі, але яскраво розмальовані автобуси. Спеціальних зупинок немає, потрібно просто гучно постукати по поручнях – і водій пригальмує.

Переважно **все тяжке** жінки носять на голові, а маленьких дітей – у спеціальній пов'язці за спиною. Не відомо, чи люблять вони так ходити, але кажуть, що це зручно: спина менше болить!

Дакар не тільки столиця Сенегалу, а й місцева назва дерева **тамаринд**. Плоди тамаринду сенегальці дуже люблять, тому часто додають до соусів, десертів та напоїв.

Сенегальці люблять співати й танцювати, а серед усіх музичних інструментів найпопулярніші – **барабани**. У країні їх чимало, ще й різних видів. Джембе схожий на великий кубок. Його виготовляють із цільного шматка дерева, а зверху натягують шкіру кози. На джембе дуже схожий барабан бугарабу, тільки виготовляють його з іншого дерева, тому в нього інше звучання. Сабар використовують не тільки для музики, а й щоб передавати повідомлення в сусіднє село: певний ритм означає те чи інше слово.

Здебільшого сенегальці живуть скромно, навіть бідно. У глибині країни сільські хижі будують із глини й соломи, а інколи просто з гілок і соломи. Електрика – тут рідкість. Добре, якщо є бензиновий генератор. Телевізор часто буває один на все село, тому його приходять дивитися, як у кінотеатр, адже всі сенегальці полюбують кіно!

Дітей у сім'ях багато. Однак якщо їх і віддають на навчання до школи, то тільки одного або двох, а решта залишається допомагати по господарству. Здобути освіту їм майже неможливо. Шкода, тому що вчитися діти люблять!

Усі сенегальці люблять веселитися. Вони можуть придумати для свята будь-який привід. Прямо посеред вулиці накривають святковий стіл, на вогні варять рис із овочами, готують рибу або баранину, грають на барабанах, співають і танцюють. Весело!

ВІТРЕ, ВІТРЕ, ТИ МОГУТНІЙ!

Як народжується вітер?

Повітря – це «одяг» нашої Землі, воно оточує її товстим шаром і захищає від холодного космосу. Коли повітря починає рухатися, утворюється вітер.

А чому вітер різний: то сильний, то слабкий?

Що більша різниця між тисками, то швидше між ними рухається повітря й сильніше дме вітер! Ось чому він різний: від легенького вітерцю до буревію.

А чому воно рантом починає рухатися?

Через тиск! Там, де тиск збільшується, повітря сильніше стискається й розширюється навсібіч.

Тільки куди йому розширюватися, якщо воно й так оточує всю Землю?

Туди, де на нього буде менший тиск.

ДОСЛІД

Перевір: якщо ти легенько махаєш зошитом, то вітерець ледь відчутний, тому що твій тиск на повітря незначний і воно майже залишається в спокої. А тепер почни махати щосили! Ого, який вітер здійнявся, навіть волосся розвівається!

Яке місце найвітряніше?

Найсильніший вітер у Сонячній системі дме в атмосфері планети Нептун – 2400 км/год. Навіть уявити складно таку швидкість! На Землі найвітрянішим місцем вважають море Співдружності біля Антарктиди: тут завжди дмуть штормові вітри, швидкість яких часто сягає 320 км/год.

Що таке «сила вітру»?

Коли говорять про силу вітру, то мають на увазі його швидкість. Вона може бути такою маленькою, що ледь відчутна. Такий вітер називають штиль. Зі збільшенням швидкості він переходить у тихий, потім у легкий, далі в слабкий і невдовзі стає свіжим, його швидкість може сягати 38 км/год. За такого вітру вже розхитуються тонкі дерева. Сильний вітер згинає навіть товсті стовбури, під час бурі ламаються гілки, а сильний буревій може зірвати покрівлю з будинку та з коренем вирвати дерева. Однак найсильніших руйнувань завдають шторм і ураган. Швидкість вітру при цьому сягає 100 км/год і більше!

А ЧИ Є ВІД ВІТРУ ЯКАСЬ КОРИСТЬ?

Якби не було вітру, то дощ ішов би тільки в тому місці, де з'явилися хмари. Наприклад, над океанами, де вологи надто багато, зливи не припинялися б, а над материками не падало б ані краплі дощу. Це вітер **приносить вологу з океанів на суходіл**.

Часто вітер **відносить забруднене повітря з міст**.

У холодні місця вітер **приносить тепле повітря**, а спекотні – **відсвіжує прохолодою**.

Вітер **переносить кисень**, перемішуючи повітря в атмосфері.

За допомогою вітру **запилюються рослини**.

Вітер **розносить насіння рослин** на нову місцевість і просушує сіно на полях.

Люди будують вітряні станції й так добувають **електроенергію**.

КАЗКА ПРО СИЛЬНИЙ ВІТЕР

Жив у одній сім'ї дев'ятирічний хлопчик Вітя. Він мав молодших братика та сестричку. Мама Віті була добра та дбайлива, тільки мала незвичайну професію – дитяча письменниця-казкарка.

Вітя любив свій будинок, озеро, ліс, мамині казки й різні ігри. Вигадок і фантазій у нього було хоч відбавляй, тому й ігри були найрізноманітніші: то разом із братом у викопану яму наносить води, щоб запускати кораблики, то влаштує катання з копиць сіна, то полює на гусей, то вдягне на брата каску з відра, то випробує свої перукарські здібності на сестричці. Словом, не любив Вітя нудьгу: сам не нудгував й іншим не давав!

– Мені ж потрібно застосувати свій

розум і силу, а то без діла взагалі вивітряться, – виправдовувався перед батьками хлопчик після чергової витівки.

Цього вечора мама обіцяла розповісти дітям свою нову казку – про вітер. Затишно вмостившись на ліжках, вони приготувалися слухати.

«Жив-був Вітер, – почала розповідь мама. – Він був сильним і жив, як йому забажається: літав, куди хотів, відпочивав, коли хотів, любив море, небо, сонце й дощ. А ще він полюбляв бавитися! Вітер був великим вигадником і фантазером. Він придумував найрізноманітніші ігри: то влаштує в морі шторм і потім споглядає, як баранці змагаються один з одним на хвилях; то розмете сіно на полях, щоб подивитися, як довго соломинки протримаються в повітрі; а зимовими вечорами завивав на різні лади, щоб подразнити запізнілих мандрівників. Загалом, не любив Вітер сидіти на одному місці без діла.

Якось Вітер побачив, як двоє цуциків бавляться з пластиковими пляшками й пакетами, і вирішив до них долучитися. То забереться в пакет або пляшку і виє звідти,

а песики перелякано озираються. То підкине пляшки догори й опускає до низу, а цуцики дивуються, задкують від них. Вони вже втомилися й готові втекти, а не можуть: Вітер розгулявся, регоче, не дає їм піти й не помічає, що песики вже не тішаться, а притулилися один до одного і скавучать зі страху.

Раптом Вітер відчув, що ослаб: дме щосили, а виходить легенький вітерець. Цуцики, відчувши це, мерщій утекли геть, а засмучений Вітер поліз у дупло дерева, сидить там і думає, чому це він не може робити те, що йому хочеться. Він так поринув у роздуми, що навіть промовив ці слова вголос. І раптом чує:

– Та тому що не добре ображати слабких! Ти краще спробуй робити добрі діла й бути корисним. Можливо, тоді твоя сила повернеться...

Озирнувся Вітер – нікого немає, а потім здогадався, що це дерево з ним розмовляє. Виліз Вітер із дупла, летить і думає: „Що ж це за добрі діла? Як їх чинити?“ Раптом бачить: у гіллі дерева застряг повітряний змій, а хлоп'ятко внизу смикає за мотузку, але ніяк не може його зняти. Дмхнув Вітер на змія, той і виплутався з гілок. Відлітаючи, Вітер почув слова хлопчика: „Спасибі тобі, Вітре!“

Так приємно стало Вітру від цих слів, таке тепло його переповнило, що, пролітаючи над садом, він лише дмхнув на побиті градом плоди та листя – і вони ожили. „Спасибі тобі, Вітре, за добре діло!“ – почув він услід і знову здивувався. Від цих слів з'явилася в ньому сила й радість. Вітер зрозумів: „Чинити добро зовсім не складно. Потрібно жити так, щоб іншим було приємно від твоїх учинків. Від цього і сил додається, і радості більше!“

Відтоді Вітер намагався літати не тільки туди, куди хотів, але й туди, де була потрібна його допомога. Вигадливості, фантазії та сил для цього йому не бракувало. Він зрозумів, що добро робило його сильнішим!»

Мама закінчила казку, поцілувала дітей і вийшла з кімнати, а в голові у Віті ще якийсь час лунали слова: «І літав не тільки туди, куди хотів, але й туди, де потребували його допомоги».

«Сподіваюся, і мені вистачить сил та фантазії для добрих діл», – вирішив хлопчик.

Спасибі
тобі, Вітре!

38 ПАПУГ

Як виміряти довжину удава? Думаєш, сантиметром? «Найкраще – мавпами, слонами та папугами!» – так вирішили звірята з відомого мультфільму. Розпочинаючи гру, приготуйся до сюрпризів та різних вправ!

ГРА МІСТИТЬ:

1. Ігрове поле.
2. Картки «Сюрприз» – 6 штук і жетони «Вправи» – 20 штук. Їх потрібно вирізати й заламінувати скотчем.
3. Кубик з будь-якої іншої гри.
4. Ігрові фішки – 4 штуки.

ПОЧАТОК ГРИ:

1. Розкласти ігрове поле.
2. Фішки покласти на «Старт» і визначити, хто за ким ходить.
3. Картки й жетони скласти двома стосиками біля поля лицевим боком донизу.

ПРАВИЛА ГРИ:

1. Кожен гравець у свій хід кидає кубик і рухається вперед на стільки кружечків, скільки випало на кубуку.
2. Якщо наприкінці ходу фішка стала на білий кружечок, хід переходить до наступного гравця.
3. Якщо фішка зупинилася на жовтому кружечку або кружечку з малюнком, потрібно:

Узяти жетон «Вправа», якщо він є в стосику.

Узяти зі стосика верхню картку «Сюрприз», виконати вказане завдання й повернути її на низ стосика.

Пересунути фішку в напрямку стрілки й узяти жетон «Вправа».

Пропустити наступний хід і взяти жетон «Вправа».

ЗАВЕРШЕННЯ ГРИ

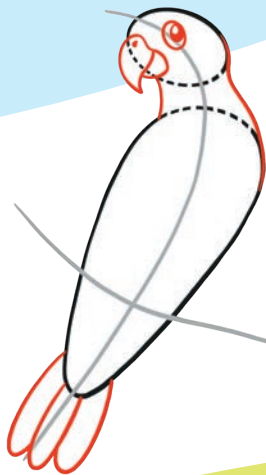
Щойно хтось із гравців дійде до «Фінішу», гра закінчується. Переможцем виявиться той, хто зібрав найбільше жетонів «Вправа».

Уважно дотримуючись
схеми, ти зможеш нама-
лювати папугу. Не тисни
на олівець, щоб малюнок
був охайним.

Малюємо ПАПУГУ

1. Познач
лінію вигину
тіла папу-
ги та лінію
вигину гілки.
На осі роз-
місти овал
голови та
овал тулуба.

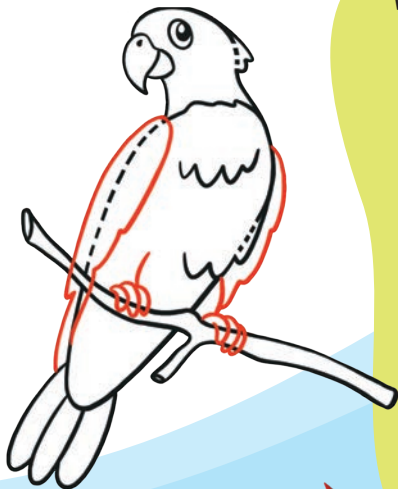

2. З'єднай
лініями шиї
голову й тулуб.
Намалюй
дзьоб, око
та хвіст па-
пуги. Зайви
лінії зітри.

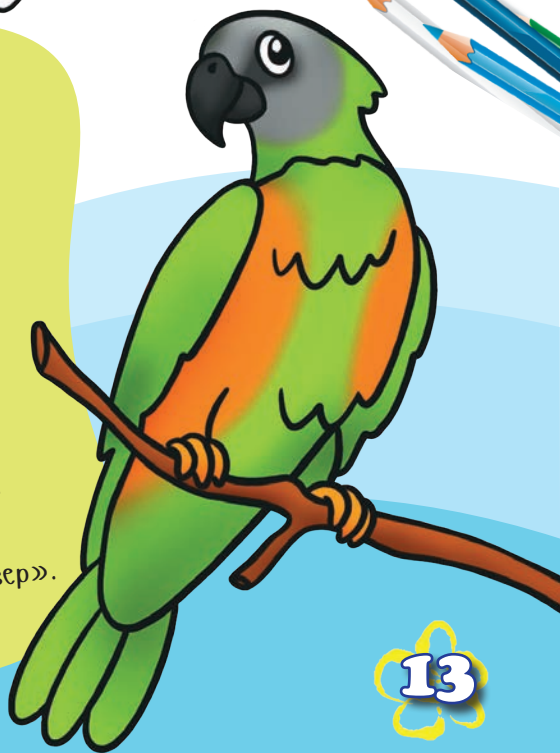
3. Намалюй
гілку, на якій
сидітиме
папуга. Про-
малюй пір'я
на голові та
на грудях.

4. Намалюй
лапки, яки-
ми папуга
тримаєть-
ся за гілку.
Намалюй
крила. Зайві
лінії зітри.

5. Розглянь
забарвлен-
ня сене-
гальського
папуги й розфарбуй
малюнок.

Наш папуга сидить в клітці,
Сумно дивиться на нас:
«Політати хочу, дітки,
Показати вищий клас!»
Відповів я враз папузі:
«Кешо, може, ти забув,
Як, літаючи в кімнаті,
Лампу татову штурнув?
Орхідею згриз у мамі,
У сестрички — олівець,
Розірвав на клаті гами
І сховався під стілець?
Ти покараний тепер,
Будеш звільнений в четвер».

Тихий голос Бога

– Тату, а Ілля був хоробрим? – маленький Йосип уперше прочитав з татом історію про події на горі Кармел, коли з неба зійшов вогонь від Господа й усі ізраїльтяни побачили, Хто є істинний Бог.

– Так, він був хоробрим завдяки довірі Богові. Ілля бажав показати своєму народові, що він помиляється, відвертаючись від Господа й поклоняючись вигаданим ідолам, – тато хотів ще щось додати, але син уже поставив наступне запитання:

– І йому ніколи не було страшно? Ніколи-ніколи?!

– Було, синку. Після всього, що трапилось, Ілля очікував, що народ нарешті все зрозуміє й знищить ідолів, що цар Ахав попросить у Бога пробачення й заборонить своїй дружині Єзавелі підтри-

мувати жерців. Однак цього не сталося. Навпаки, розгнівана Єзавель передала пророкові, що вб'є його протягом одного дня! І тоді Ілля втік. Він так багато пережив і вірив у перемогу, але розчарувався!

– Він злякався й зневірився в Богові? – оченята Йосипа округлилися від подиву.

– Думаю, що ні, але в житті будь-якої людини, навіть сильної, хороброї, з багатьма перемогами за плечима, бувають моменти розпачу. Коли людина очікує чогось особливого, а воно не здійснюється, коли є глибокі переживання, коли її обсипають погрозами, коли не вдається відчути себе захищеним або коли від неї багато вимагають. Словом, коли довкола «вирує стихія», буває, що ми нічого, крім неї, не бачимо й не відчуваємо, тоді ця «стихія» перебирається всередину нас. Вона й приносить із собою страх, відчай і невір'я.

– Коли мені страшно, я біжу до тебе або до мами, – сказав Йосип. – А Ілля куди біг?

– Ілля думав, що залишився зовсім один, що ніхто з народу не підтримав його, тому втік до пустелі, подалі від людей. Він перебував у такому розпачі, що готовий був померти. Однак Бог не залишив Свого пророка: ангели приносили йому їжу й воду. Коли Ілля поїв і виспався, то вирішив піти до гори Хорив, друга назва якої – Сінай.

– Ой, це там Бог дав Мойсею скрижалі із заповідями й пізніше ще раз зустрівся з Мойсеєм за його проханням? Ілля пішов туди, бо теж захотів побачити Бога?

– Можливо. А може, він просто не знав, куди йому ще йти, але там він справді зустрівся з Богом. Господь запитав його: «Що ти тут робиш, Ілле?» Раніше Ілля завжди йшов туди, куди скеровував його Господь, але цього разу пророк гірко жалівся Богові на те, чому він зараз був тут. Його надії не здійснилися, уся праця даремна, удома на нього чекає смерть, і він не знає, що робити далі. Бог слухав його і не докоряв.

– Я теж вам жаліюся, коли мені погано! – вигукнув хлопчик. – Ви завжди мене потішаєте, а Бог потішив Іллю?

– Бог показав йому Самого Себе. Спочатку пронісся великий і сильний вітер, який роздирав гори і трощив скелі. Потім був сильний землетрус, а після нього – вогонь. Усе що мучило й вирувало в душі пророка, усе, що він відчував, відбувалося довкола нього. Раптом усе стихло, і в цілковитій тиші повіяв легенький вітерець. Ніжний і лагідний, майже непомітний, він ніби шепотів Іллі: «Заспокойся, прислухайся до Мене, відчуй Мій дотик, знайди в Мені спокій, і ми все владнаємо». Іллю справді огорнув спокій, він відчував його всім своїм тілом, він чув тишу навколо себе, і така сама тиша запанувала в його душі.

– Цим ніжним вітром і був Господь?

– Так. Інколи нам здається, що Бог нам не відповідає, але, можливо, ми поки що не навчилися Його слухати й чути. Часто ми тільки говоримо й слухаємо себе, а щоб почути тихий голос Бога, потрібно деякий час побути в тиші. Потрібно піти до кімнати або вийти на природу, прислухатися до тиші, порозмовляти з Богом і трохи помовчати. Саме в такі хвилини ми можемо відчути, що Бог поруч, що Він любить нас і з Ним уже не страшно.

Тато обійняв сина, і вони ще довго сиділи в тиші, слухаючи Бога. Кожен по-своєму.

«ВІТРЯНІ» ПРИКАЗКИ

Він може бути в
Голові людини або
свистіти в її кишені.
Його радять шукати
в полі, і він часто
приносить зміни.
Що це?

**«Шукай вітра в
полі»**, – кажуть
про щось, що
вже неможливо
повернути, як
не можна знай-
ти або наздо-
гнати вітер.

Люди у своєму мовленні часто використовують приказки, пов'язані з різними властивостями вітру. Скажуть, наприклад, про когось, що він **«кидає слова на вітер»**, і відразу ж зрозуміло: ця людина багато говорить, не пам'ятає своїх обіцянок, не виконує їх, а її слова – наче пушинка, яку легко відносить вітром. Так само можна **«пускати гроші на вітер»**, що означає витратити їх марно, без користі та сенсу.

Якщо хтось або щось швидко зникає, кажуть: **«Його ніби вітром здуло»**. А коли біжать або їдуть так, що аж **«у вухах вітер свистить»**, це означає **«дуже швидко»**.

До речі, вітер може **«свистіти й у твоїй кишені»**. Це означає, що там немає нічого, крім вітру, тобто повітря. Порожньо, немає грошей. Можливо, тому що ти **«поставив їх на вітер»**?

«Тримати носа за вітром» вміли моряки за давніх часів, коли судна були вітрильними. Їхній рух залежав від вітру, який мав віяти в потрібному напрямку, наповнюючи вітрила. Ніс корабля мав бути спрямованим у напрямку вітру,

адже якщо вітер буде зустрічним, то доведеться прибрати вітрила й кинути якір. Ось чому морякам, які вирушали в плавання, завжди бажали «ходового вітру»!

Тепер вислів **«тримати носа за вітром»** має інше значення. Так кажуть про того, хто вміє пристосуватися до різних обставин й використати їх на свою користь. Це непогане вміння, важливо тільки, щоб людина не зраджувала своїх принципів і не стала схожою на флюгер: куди вітер подме, туди й повернеться!

«Вітер у голові». Так кажуть про легковажну людину, яка не думає про свої вчинки та їхні наслідки. Ніби вітер усе це вивітрив з її голови. Такій людині не можна довіряти!

Про людину, ослаблену від голоду та хвороб, кажуть, що вона **«хилиться від вітру»**. Ох, краще не хворіти!

«Жити на семи вітрах» – означає жити в тривозі, постійно перебуваючи в епіцентрі подій, ніби в місці, яке продувають усі вітри.

Як же багато приказок зі словом «вітер» і як часто ми вживаємо їх у своєму мовленні! Спробуй-но зрозуміти, про що розмовляють ці двоє:

- Привіт, Павле! Яким вітром тебе до мене занесло?
- Ходовим вітром! Послухай, Сашку, а позич мені грошей, а то в мене в кишені вітер гуляє. Я потім тобі обов'язково поверну.
- Вітряна ти людина, Павле. Минулого разу теж обіцяв, що повернеш, і забув, так? Пускаєш гроші на вітер, а потім дивиєшся, що їх немає. Я більше тобі не позичатиму. Візьмеш гроші – і шукай тебе, як вітра в полі.
- Шкода тобі, так? Гаразд, піду в інших попрошу.
- Ти б краще за розум узявся, роботу знайшов, а то тільки вітер у голові!

І ЗЕЛЕНИЙ ПАПУГА!

У Сенегалі мешкає три види папуг: папуга Крамера, сіроголовий папуга й сенегальський папуга-довгокрил. На вигляд вони, звісно, різні, але в пір'ї переважає зелений колір. З них найпопулярніші два види.

СЕНЕГАЛЬСЬКИЙ ПАПУГА

Це допитлива й розумна пташка із цікавим характером. Багато хто вважає, що «сенегали» за своїми розумовими здібностями майже на одному рівні із жакі – «вундеркіндом» зі світу папуг. Щоправда, на вигляд вони менші, але це й краще: завдають менше руйнувань.

Живуть ці папуги зграями у вологих лісах і саванах, живлячись фруктами, насінням, горіхами та квітами. Гнізда облаштовують у дуплах або високо в кронах дерев. Підростаючи й заводячи власні сім'ї, молоді папуги залишаються жити по сусідству з батьками, утворюючи тисячні колонії. Уявляєш який гамір там стоїть під час їхніх посиденьок?

Маючи міцний дзьоб і бойовий характер, сенегальські папуги часто налітають на поля фермерів, щоб поласувати кукурудзою й арахісом. Тому фермери їх недолюблюють, вважаючи шкідниками посівів.

У домашніх умовах папуга вибирає собі в друзі когось одного, а решту в кращому разі терпить, але може ще й нападати. При цьому не важливо: кіт це, собака, інший папуга чи людина, – сенегальський папуга відстоюватиме свою тери-

торію й захищатиме друга, а дзьоб у нього дуже навіть міцний! Саме тому з перших днів появи папуги в сім'ї потрібно показати птахові, що він у домі не головний.

А втім, сенегальські папуги легко знаходять собі заняття в клітці. Важливо, щоб вона була просторою й у ній було багато розваг: жердинки, гілочки для розгризання, канатик для катання, міні-басейн, кубики, пірамідки, кільця та м'ячики.

Розумні птахи не люблять нудьгувати, тому залюбки вивчають команди, до того ж не тільки заради смаколиків, а й задля власного задоволення. Вони грають в ігри, навчаються розрізняти кольори, наспівують і базикають. Щоправда, слова в них доволі нерозбірливі, значно краще їм вдається імітувати звуки, свистіти, клацати або стукати.

За правильного виховання сенегальський папуга стане справжнім другом для свого господаря!

ПАПУГА КРАМЕРА

Тонку смужку на шиї, рожеву ззаду та чорну з боків і спереду, називають «нашийником». Для такого папуги головна умова для життя – дерева. І не важливо, який ліс – вологий, сухий чи з колючими хашчами, – на деревах птахи проводять майже весь свій час. Злітають на водопій – і знову додому до улюблених дерев.

На відміну від сенегальських, папуги Крамера здатні звикнути й пристосуватися до будь-яких умов. Навіть у дикій природі вони часто перебираються ближче до людей: їжі більше, а хижаків менше, особливо змій, які спустошують їхні гнізда.

У домашніх умовах це веселий і доброзичливий папуга. Він швидко звикає жити серед людей. Ерудит і просто молодчина, папуга Крамера може запам'ятати до 60 слів, а деякі, найобдарованіші, у словниковому запасі мають 200-250 слів. Якщо вчитель хороший, то мова папуги буде чіткою й зрозумілою.

Однак будь-який навіть найвихованіший папуга залишається птахом, якому кортить все розвідати, погризти, політати й затагнути до своєї клітки всі вподобані речі, тому з них не можна спускати очей!

ВІТРЯЧОК

ТОБІ ЗНАДОБИТЬСЯ:

- ♦ два аркуші кольорового паперу;
- ♦ непотрібний олівець;
- ♦ простий олівець;
- ♦ лінійка й ножиці;
- ♦ канцелярська кнопка.

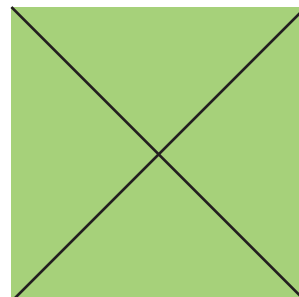

З давніх-давен вітер крутив крила млинів, а зараз він крутить лопаті вітряних електростанцій. Вітрячок — це теж маленький ручний «вітряк».

Між шляпкою кнопки та олівцем повинна залишатися відстань, щоб вітрячок вільно крутився.

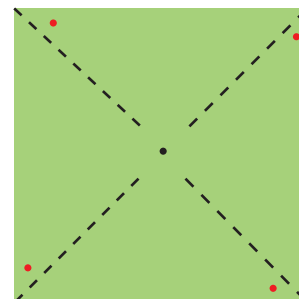
Із двох аркушів паперу різного кольору виріж квадрати зі сторонами 14 см.

За допомогою простого олівця та лінійки познач діагоналі квадратів.

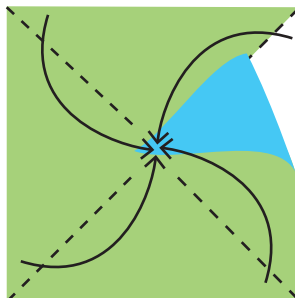

Склади два квадрати й зроби надрізи по кутах, не доходячи до центра фігури.

По черзі приклади краї, позначені червоною крапкою, до центра квадрата.

Проткни кнопкою зібрані краї та центр квадрата. А потім попроси когось із дорослих допомогти прикріпити кнопку до олівця.

Подуй збоку на вітрячок — і він почне крутитися.

КУСКУС

із родзинками

1. Насип у миску 80-100 г кускусу. Додай дрібку солі й перемішай.
2. Залий кускус окропом так, щоб вода покривала крупу на 2-3 см зверху. Накрий кришкою й дай настоятися протягом 5 хвилин.
3. Візьми 15-20 г родзинок, промий їх під водою й очисти від плодоніжок. Залий окропом, щоб родзинки набрякли й стали м'якими.
4. Відкрий кускус, додай до нього родзинки, мед за смаком, перемішай.

Страва готова.
Можеш прикрасити
її горішками, полуни-
цею та м'ятою.

ТОБІ ЗНАДОБИТЬСЯ:

- ♦ 80-100 г кускусу;
- ♦ сіль;
- ♦ 15-20 г родзинок;
- ♦ мед за смаком;
- ♦ горіхи, полуниця, м'ята.

Смачного!

0	0	0	0	0	0	0	0	9	9	9	9	9	0	0	0	5	0	0	0	0	0
0	0	0	0	0	0	0	9	9	9	9	9	9	9	5	0	0	5	0	0	0	0
0	0	0	0	8	8	8	9	9	4	4	4	9	9	9	5	5	5	0	0	0	0
0	0	8	8	8	8	8	8	4	10	0	0	4	9	9	9	0	0	0	0	0	0
0	8	8	8	8	8	8	8	4	10	10	0	4	9	9	5	0	0	5	0	0	0
0	8	8	8	8	8	8	8	9	4	4	4	9	9	9	9	5	0	0	5	0	0
8	8	8	8	8	8	8	6	6	9	9	9	9	9	9	9	0	5	5	0	0	0
8	8	8	8	8	8	6	6	6	9	9	9	9	9	9	9	0	0	0	0	0	0
8	8	0	0	0	0	6	6	6	9	9	9	9	9	9	9	9	0	0	0	0	0
0	8	0	0	6	6	6	6	9	9	9	9	9	9	9	9	9	0	0	0	0	0
0	0	0	0	0	0	0	0	9	9	9	9	9	9	9	9	9	9	0	0	0	0
0	0	0	0	0	0	0	0	9	9	9	9	9	9	9	9	9	9	0	0	0	0
0	0	0	0	0	0	0	9	9	9	9	9	9	9	9	9	9	9	0	0	8	0
0	0	0	1	0	0	0	9	9	9	9	9	5	9	9	5	5	9	0	8	8	0
0	0	1	0	0	0	0	9	5	5	9	9	5	5	9	5	5	5	0	8	8	0
0	1	1	0	0	0	9	0	5	5	9	5	7	5	5	5	5	7	8	8	0	6
1	1	1	1	0	0	0	5	7	5	5	5	7	5	7	5	7	5	5	8	6	0
1	1	1	1	0	0	5	7	5	5	7	5	5	5	7	5	5	5	5	8	6	0
1	1	1	1	0	0	5	5	5	5	7	5	5	5	5	5	5	7	5	8	6	0
0	1	1	1	0	0	5	5	7	5	5	7	5	7	5	5	5	7	5	6	6	0
0	0	1	0	0	0	5	5	7	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	6	0	0
0	0	0	4	0	0	0	5	5	5	5	5	7	5	3	2	3	6	6	0	0	0
1	0	0	0	4	0	0	0	3	3	2	3	5	5	3	3	2	3	3	0	0	0
1	1	1	4	0	4	4	3	3	2	2	3	5	5	3	3	2	2	3	0	4	4
0	1	0	0	1	0	0	3	3	2	2	3	4	4	3	3	2	2	3	4	0	0
0	0	1	1	1	0	0	3	0	2	0	3	0	0	0	3	2	0	0	0	0	0
0	1	1	1	1	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
1	1	1	1	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0

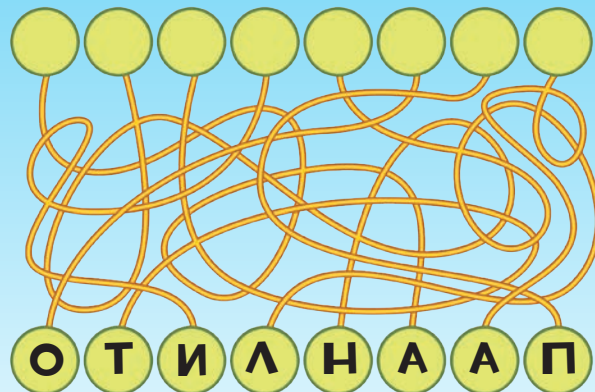

Розмалюй картинку за цифрами — і ти дізнаєшся, хто за нею ховається.

	- 0		- 1		- 2		- 3		- 4		- 5
	- 6		- 7		- 8		- 9		- 10		

Порахуй, скільки птахів кожного виду на малюнку нижче.

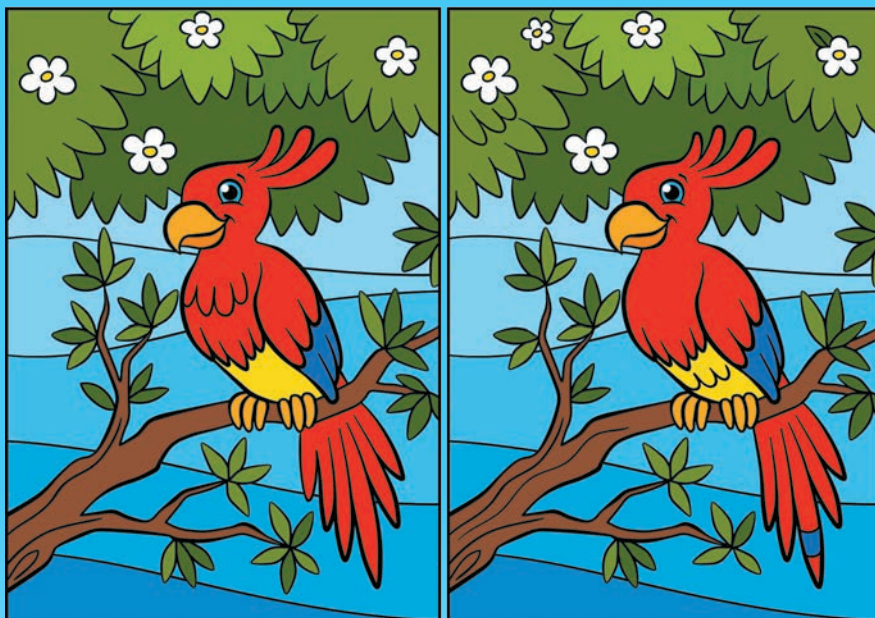

Розплутай ниточки й дізнайся, яка тварина водиться в Сенегалі.

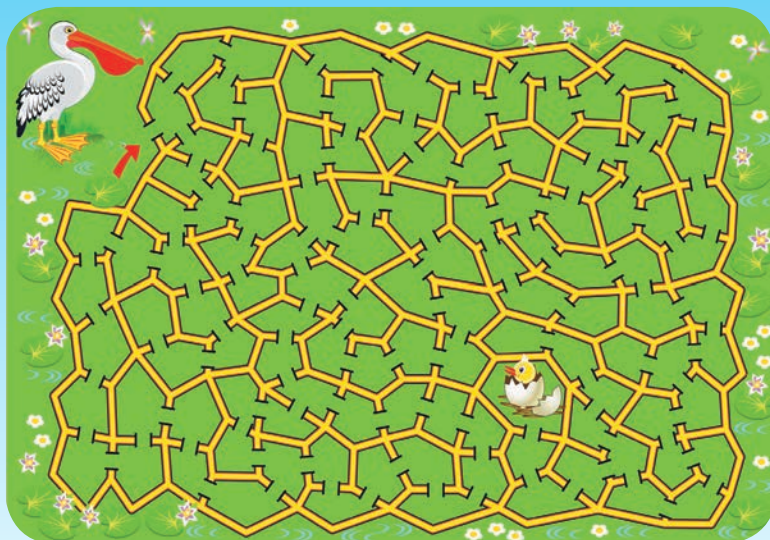
Знайди відповідну тінь.

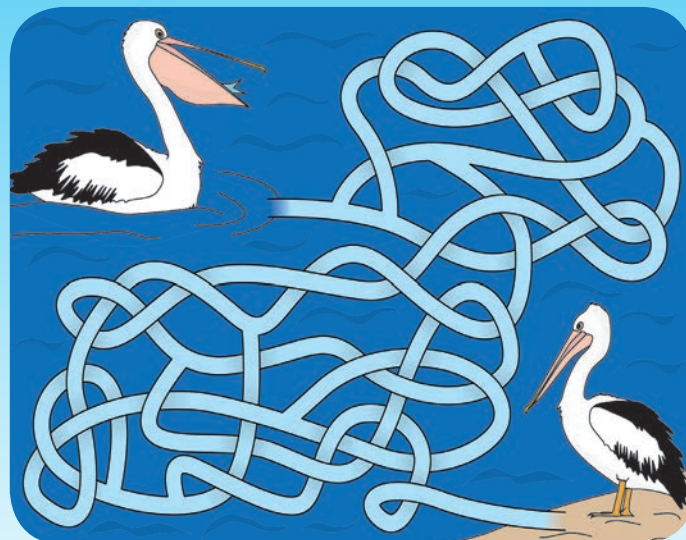
Відшукай 12 відмінностей.

Допоможи пелікану дістатися до свого пташеняти.

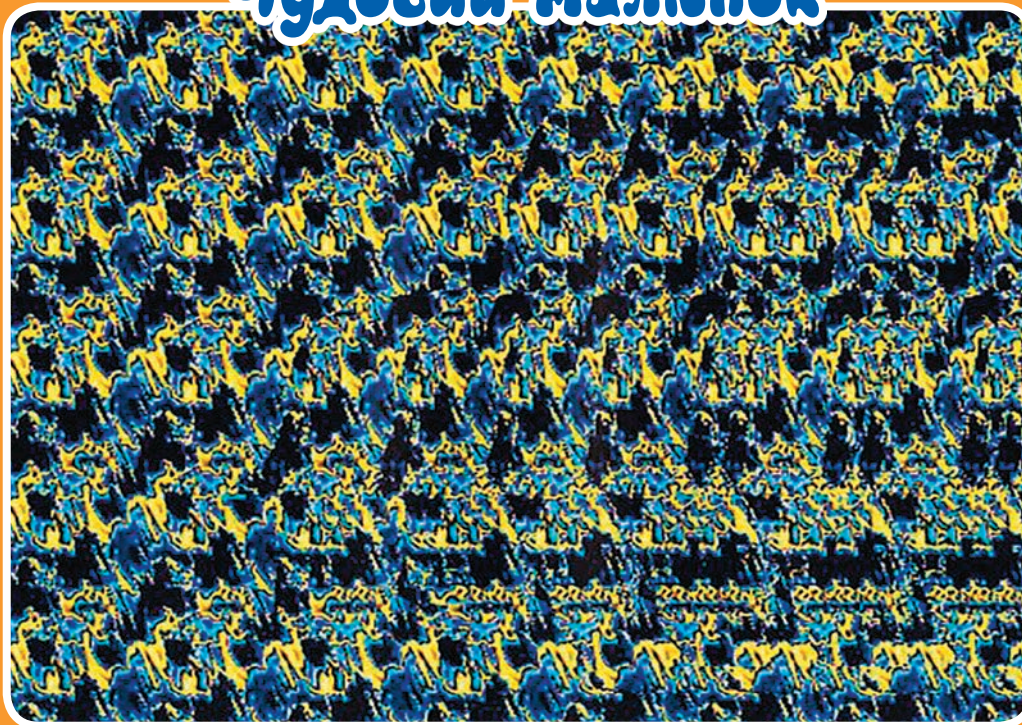
Допоможи пеліканам пройти лабіринт.

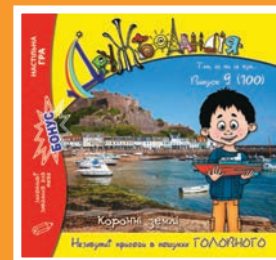
с. 22: пелікан; 2 ковородних пеліканів, 5 інаком, 7 діток пеліканів, 6 рожевих на-
пуг, 3 борони, 4 одуди; античолона; с. 23: зелена тінь; с. 24: вед.

ВІДПОВІДІ:

Чудовий малюнок

У наступному номері:
подорож до
Коронних земель

Якщо ви бажаєте переказати
кошти на розвиток журналу, ви
можете зробити це через банк.

Наші реквізити:

Отримувач: УУК АСД
Код ЄДРПОУ 19350731
IBAN: UA75380805 000000000
26006149457
МФО 380805
Банк: ПАТ «Райффайзен Банк
Авал» у м. Києві
Призначення платежу:
добровільні пожертви.

Замовити наші журнали «Дружболандія» ви можете, написавши листа на e-mail: dzherelo@ukr.net, а також зателефонувавши за номером **0 800 30 20 20**.

Якщо вам цікаво,
чим займаються наші
герої у вільний від
подорожей час, то
дивіться дитячі передачі
«Дружболандія»
на сайті:
tv.hope.ua

**Побувай з
нами там, де
ти не був!**

**Тебе
очікують неза-
бутні пригоди
в пошуках
головного!**

Відповідальний за випуск: директор видавництва
«Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва: Лариса Качмар
Випусковий редактор: Олена Мехоношина
Відповідальний редактор: Людмила Поправкіна
Переклад: Олена Мехоношина

Редагування, коректура:
Ганна Борисовська, Юлія Лунгу
Дизайн і верстка: Ганна Рафес
Автор текстів: Олена Поправкіна
Відповідальна за друк:
Тамара Грицюк

Християнське видавництво
«Джерело життя»
Адреса: 04071, г. Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10-А
e-mail: dzherelo@ukr.net;
тел.: (044) 428 - 84 - 38